

บทที่ 1

บทนำ

1. ความเป็นมาและสภาพปัญหา

กรมราชทัณฑ์ เป็นหนึ่งในหน่วยงานของกระบวนการยุติธรรม ที่ประกอบไปด้วย สำนักงานตำรวจแห่งชาติ สำนักงานอัยการสูงสุด ศาลยุติธรรม กรมราชทัณฑ์ หน่วยงาน และกรมคุมประพฤติ ซึ่งแต่ละหน่วยงานต่างมีบทบาทและหน้าที่แตกต่างกันออกไป

กรมราชทัณฑ์ กระทรวงยุติธรรม มีอำนาจหน้าที่ในการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดให้เป็นไปตามคำพิพากษาของศาลหรือคำสั่งของเจ้าพนักงานที่มีอำนาจตามกฎหมาย โดยดำเนินการตามพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ และกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องซึ่งกำหนดแนวทางการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังให้สอดคล้องกับกฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ นโยบายของกระทรวงยุติธรรม หลักอาชญาวิทยาและทัณฑวิทยา ตลอดจนข้อกำหนดมาตรฐานขั้นต่ำสำหรับปฏิบัติต่อผู้ต้องขัง และข้อเสนอแนะในเรื่องที่เกี่ยวข้องขององค์การสหประชาชาติ ดำเนินการเกี่ยวกับสวัสดิการและการสงเคราะห์แก่ผู้ต้องขัง จัดทำและประสานแผนของกรมราชทัณฑ์ให้เป็นไปตามนโยบายและแผนปฏิบัติงาน ตามแผนงานของหน่วยงานในสังกัดกรมราชทัณฑ์ รวมถึงปฏิบัติการอื่นใดตามที่กฎหมายกำหนดให้เป็นอำนาจหน้าที่ของกรมราชทัณฑ์ตามที่กระทรวงหรือรัฐมนตรีมอบหมาย¹

เจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์จึงไม่มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับคดีโดยตรงดังเช่น ตำรวจ อัยการ และศาล แต่กรมราชทัณฑ์เข้ามาเกี่ยวข้องกับกระบวนการยุติธรรมในฐานะที่ต้องบังคับคดี

¹กรมราชทัณฑ์, อำนาจหน้าที่และการแบ่งส่วนราชการ [Online], available URL: http://www.correct.go.th/correct2009/index.php?action=showcontent&c_id=8,2553 (มีนาคม, 7).

ให้เป็นไปตามคำพิพากษาของศาลในคดีอาญาในกรณีที่ศาลพิพากษาให้ลงโทษจำคุก จำเลย เจ้าพนักงานเรือนจำจะดำเนินการกับจำเลยตามคำพิพากษาของศาล โดยมี วัตถุประสงค์สำคัญ คือ ควบคุมตัวไว้ไม่ให้หนี และลงโทษ หรือแก้ไขฟื้นฟูผู้ต้องโทษ ให้กลับตัวเป็นพลเมืองดี²

การควบคุมตัวนั้น จะต้องนำไปควบคุมไว้ที่เรือนจำ ตามกฎหมายราชทัณฑ์ หมายถึง สถานที่ซึ่งใช้ควบคุม กักขัง ผู้ต้องขัง³ ผู้ต้องขังหมายความว่าความรวมถึง นักโทษเด็ดขาด คนต้องขัง และคนฝาก⁴ ซึ่งคนต้องขังก็คือบุคคลที่ถูกขังไว้ตามหมายขัง นั้นเอง⁵ กรณีนักโทษเด็ดขาดย่อมหมายถึง บุคคลที่ถูกขังตามหมายจำคุกภายหลัง คำพิพากษาถึงที่สุดแล้ว ส่วนคนต้องขังนั้นคดียังไม่ถึงที่สุด แต่ถูกขังไว้ตามหมายขังของ ศาล ดังนั้น คนต้องขังจึงต้องมีการเดินทางจากเรือนจำไปศาลเพื่อพิจารณาคดี จนกว่าคดี จะถึงที่สุดหรือจนกว่าจะได้รับการปล่อยตัวชั่วคราวแล้วแต่กรณี

การควบคุมตัวผู้ต้องขังเพื่อไปดำเนินกระบวนการพิจารณาคดีที่ศาลในเขตกรุงเทพมหานคร (ยกเว้น เขตมีนบุรี หนองจอก ลาดกระบัง และธนบุรี) ปัจจุบันเป็นหน้าที่ ความรับผิดชอบของเจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์ที่ปฏิบัติหน้าที่ประจำส่วนควบคุมผู้ต้องขังไปศาล เรือนจำพิเศษกรุงเทพมหานคร ซึ่งมีความแตกต่างต่างจากเรือนจำและทัณฑสถานอื่น ๆ ในจังหวัดต่าง ๆ ที่เป็นหน้าที่ของเจ้าพนักงานตำรวจ แต่ในส่วนของเรือนจำพิเศษ กรุงเทพมหานคร ซึ่งเป็นหน่วยงานหนึ่งของกรมราชทัณฑ์ มีหน้าที่ในการนำผู้ต้องขัง จากเรือนจำหรือทัณฑสถานในเขตความรับผิดชอบ คือ เรือนจำพิเศษกรุงเทพมหานคร เรือนจำกลางคลองเปรม เรือนจำกลางบางขวาง ทัณฑสถานบำบัดพิเศษกลาง และทัณฑ-สถานหญิงกลางไปดำเนินคดีที่ศาลต่าง ๆ ยกเว้น เขตมีนบุรี หนองจอก ลาดกระบัง และ

²วิรัช วิรัชนิภาวรรณ, กระบวนการยุติธรรมกับการบริหารราชการไทย [Online], available URL: http://www.wiruch.com/articles_for_article/article_justice_process_and_public_admin.htm, 2552 (ธันวาคม, 28).

³พระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ. 2479, มาตรา 4 (1).

⁴เรื่องเดียวกัน, มาตรา 4 (2).

⁵เรื่องเดียวกัน, มาตรา 4 (4).

ธนบุรี⁶ รวมถึง การรับตัวและควบคุมผู้ต้องหาหรือจำเลยที่ศาลสั่ง หรือพิพากษาให้ควบคุมตัวไว้ โดยการจัดตั้งหน่วยงานขึ้นมาเฉพาะ เรียกว่า “ส่วนควบคุมผู้ต้องหาไปศาล” และจัดให้มีเจ้าพนักงานประจำศาลต่าง ๆ เรียกว่า “ฝ่ายควบคุมผู้ต้องหาประจำศาล”

แต่ที่ผ่านมามีหลักฐานได้ว่า การปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าพนักงานราชทัณฑ์ประจำศาลยังมีปัญหาไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ให้เป็นไปตามบทบาท หน้าที่ และความรับผิดชอบของตนเองได้ เนื่องจากกฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ และหนังสือสั่งการต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องในการควบคุมผู้ต้องขังประจำศาลที่ยังไม่ได้รับการปรับปรุงและแก้ไขให้มีความชัดเจนและสอดคล้องกับการปฏิบัติหน้าที่ในการควบคุมผู้ต้องหาประจำศาล โดยในระเบียบปฏิบัติที่นำมาใช้ในการควบคุมผู้ต้องขังประจำศาลยังคงกำหนดเป็นหน้าที่เฉพาะของเจ้าพนักงานตำรวจ ตามระเบียบกรมตำรวจเกี่ยวกับคดีลักษณะ 6 ส่วนการกำหนดหน้าที่ของเจ้าพนักงานราชทัณฑ์ในการควบคุมผู้ต้องขังประจำศาลยังไม่มีกฎหมายใดกำหนดหรือให้อำนาจไว้อย่างชัดเจน คงมีเพียงหนังสือสั่งการของกรมราชทัณฑ์ที่ให้เจ้าพนักงานราชทัณฑ์มาปฏิบัติหน้าที่ประจำศาล ส่งผลให้ในปัจจุบัน การปฏิบัติหน้าที่ควบคุมผู้ต้องขังของเจ้าพนักงานราชทัณฑ์ประจำศาลคงเป็นเพียงการปฏิบัติหน้าที่ในลักษณะที่เรียกว่าเป็นประเพณีปฏิบัติ คือ การปฏิบัติงานตามที่ได้รับ การสั่งสอนจากพนักงานราชทัณฑ์รุ่นพี่ โดยที่เจ้าพนักงานราชทัณฑ์ที่ได้รับการบรรจุแต่งตั้งใหม่ไม่ได้รับการอบรมเกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่ควบคุมผู้ต้องขังประจำศาล รวมทั้งการปฏิบัติหน้าที่ควบคุมผู้ต้องขังประจำศาล การศึกษากฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับที่เกี่ยวข้องอย่างชัดเจน ก่อให้เกิดปัญหาทางกฎหมายในการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าพนักงานราชทัณฑ์ประจำศาล ดังนี้

⁶เป็นหน้าที่ของเรือนจำพิเศษธนบุรี.

⁷ธารังศักดิ์ ตัวสูงเนิน, “บทบาทของเจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์ สังกัดเรือนจำพิเศษ-กรุงเทพฯ: ศึกษาเฉพาะกรณีส่วนควบคุมผู้ต้องขังไปศาล,” (วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตร-มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2547), หน้า 2.

ประการแรก เป็นปัญหาทางกฎหมายของความชัดเจนของนิยามคำว่าเรือนจำตามพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ. 2479 มาตรา 4 (1) ที่ให้ความหมายของเรือนจำให้หมายความว่า ที่ซึ่งใช้ควบคุมกักขังผู้ต้องขังกับทั้งสิ่งที่ใช้ต่อเนื่องกัน และให้หมายความรวมถึงที่อื่นใดซึ่งรัฐมนตรีได้กำหนดและประกาศในราชกิจจานุเบกษา วางอาณาเขตไว้โดยชัดเจน

ทั้งนี้ ตามกฎกระทรวงมหาดไทยออกตามความในมาตรา 58 แห่งพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ. 2479 ได้แบ่งประเภทของเรือนจำออกเป็น 4 ประเภท ได้แก่ เรือนจำกลาง เรือนจำส่วนภูมิภาค ซึ่งประกอบด้วย เรือนจำจังหวัด และเรือนจำอำเภอ เรือนจำพิเศษ ทณฑสถาน และเรือนจำชั่วคราว⁸

ดังนั้น จะเห็นได้ว่าในความหมายของคำนิยามของเรือนจำที่ดี ประเภทของเรือนจำตามกฎหมายฉบับข้างต้นก็ดี ไม่ปรากฏว่ามีบทบัญญัติของกฎหมายบทใดบัญญัติไว้อย่างชัดเจนว่าฝ่ายควบคุมผู้ต้องขังประจำศาลเป็นเรือนจำตามความหมายของพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ. 2479 มาตรา 4 (1) หรือไม่ จึงทำให้เกิดปัญหาในการปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานฝ่ายควบคุมผู้ต้องขังประจำศาลว่า หากเกิดสถานการณ์ที่จะต้องใช้อำนาจตามกฎหมายเข้าจัดการกับสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่ง เช่น มีผู้ต้องขังหลบหนีหรือก่อเหตุร้าย พนักงานฝ่ายควบคุมผู้ต้องขังประจำศาลจะมีอำนาจหน้าที่ในการจัดการกับผู้ต้องขังดังกล่าวอย่างไรบ้างและจะใช้กฎหมายใด ซึ่งในกรณีเช่นนี้เจ้าพนักงานราชทัณฑ์ประจำศาลคงปฏิบัติหน้าที่ได้ตามข้อตกลงร่วมกันระหว่างกระทรวงมหาดไทยกับกรมตำรวจหรือสำนักงานตำรวจแห่งชาติในปัจจุบัน และกรมราชทัณฑ์ ซึ่งกำหนดให้หน้าที่การควบคุมผู้ต้องขังประจำศาลในเขตกรุงเทพมหานคร มีนบุรีและธนบุรีเป็นหน้าที่ความรับผิดชอบของกรมราชทัณฑ์⁹ ซึ่งเป็นการมอบหมายเฉพาะหน้าที่ในการควบคุมผู้ต้องขังประจำศาลจากเจ้าหน้าที่ตำรวจมาเป็นเจ้าหน้าที่

⁸กฎกระทรวงมหาดไทยออกตามความในมาตรา 58 แห่งพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ. 2479, ข้อ 1.

⁹กรมราชทัณฑ์, “หนังสือที่ มท 0908/21 เรื่อง การป้องกันผู้ต้องขัง หรือจำเลย ก่อการร้ายหรือหลบหนี,” 19 กุมภาพันธ์ 2512.

ราชทัณฑ์เท่านั้น หากได้มีการมอบอำนาจตามกฎหมายในเรื่องการปฏิบัติหน้าที่ควบคุมผู้ต้องขังประจำศาลมายังเจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์แต่อย่างใด เนื่องจากอำนาจที่กฎหมายบัญญัติรับรองไว้ของเจ้าพนักงานตำรวจและเจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์นั้นมีความแตกต่างกัน

โดยอำนาจหน้าที่ของเจ้าพนักงานตำรวจในการปฏิบัติงานด้านราชทัณฑ์นั้น ถูกกำหนดไว้ในระเบียบการตำรวจเกี่ยวกับคดี ลักษณะ 6 ซึ่งเป็นระเบียบที่ให้อำนาจกับตำรวจไว้อย่างชัดเจน แต่ในส่วนของเจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์ที่จะต้องปฏิบัติหน้าที่แทนเจ้าพนักงานตำรวจในการกิจดังกล่าวนั้นกลับไม่มีการบัญญัติอำนาจหน้าที่ไว้ในกฎหมายแต่อย่างใด

ประการที่สอง เป็นปัญหาการใช้อาวุธของเจ้าพนักงานเรือนจำซึ่งพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ. 2479 มาตรา 15 กำหนดให้เป็นอำนาจของรัฐมนตรีเท่านั้นในการกำหนดชนิด เงื่อนไขในการถือหรือมีอาวุธของเจ้าพนักงานเรือนจำ และอาวุธที่รัฐมนตรีกำหนดไว้มีเพียง 3 ชนิด คือ ปืนพก ปืนยาว และไม้ตะบอง¹⁰ ส่วนการใช้อาวุธมีบัญญัติอยู่ในมาตรา 16 มาตรา 17 และมาตรา 19 จะต้องเป็นการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์ในเรือนจำและทัณฑสถานต่าง ๆ เท่านั้น ไม่น่าจะครอบคลุมมาถึงห้องควบคุมผู้ต้องหาประจำศาลดังกล่าว เว้นแต่จะมีการประกาศให้เป็นเรือนจำ ตามมาตรา 4 (1) ของพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ. 2479

นอกจากนี้ ยังมีปัญหาเรื่องความขัดกันของกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์ประจำศาล ได้แก่ การขัดกันระหว่างหนังสือกรมราชทัณฑ์ที่ ยธ 0705/ว 75 ลงวันที่ 16 ธันวาคม 2546 เรื่องมาตรการในการควบคุมและการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังกรณีไปศาล และกรณีรับตัวเข้าใหม่ กับกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการยุติธรรมทางอาญา ได้แก่

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 ที่กำหนดให้การใช้อำนาจโดยองค์กรของรัฐทุกองค์กร ต้องคำนึงถึงศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิและเสรีภาพ¹¹

¹⁰กฎกระทรวงมหาดไทยออกตามความในมาตรา 58 แห่งพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ. 2479, ข้อ 1.

¹¹รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2550, มาตรา 26.

หลักการสันนิษฐานไว้ก่อนว่าผู้ต้องหาหรือจำเลยในคดีอาญาไม่มีความผิด¹² สิทธิการเข้าถึงกระบวนการยุติธรรมทางอาญา¹³ ตลอดจนรัฐต้องดำเนินการตามแนวนโยบายด้านกฎหมายและการยุติธรรมโดยต้องดูแลให้มีการปฏิบัติ และบังคับการให้เป็นไปตามกฎหมายอย่างถูกต้อง รวดเร็ว เป็นธรรม และทั่วถึงพร้อมทั้งคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของบุคคลให้พ้นจากการล่วงละเมิด ทั้งโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐ และโดยบุคคลอื่น และต้องอำนวยความสะดวกแก่ประชาชนอย่างเท่าเทียมกัน¹⁴ แต่จากหนังสือกรมราชทัณฑ์ที่ ยธ 0705/ว 75 ลงวันที่ 16 ธันวาคม 2546 เรื่องมาตรการในการควบคุมและการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังกรณีไปศาล และกรณีรับตัวเข้าใหม่ ข้อ 2 กำหนดให้เรือนจำ/ทัณฑสถานงัดเยี่ยมและรับฝากสิ่งของจากญาติผู้ต้องขังทุกศาลที่เรือนจำฯ รับผิดชอบอยู่ จึงทำให้มีปัญหาที่ต้องพิจารณาว่า ระเบียบดังกล่าวนี้ขัดหรือแย้งต่อบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบันหรือไม่ เนื่องจากอาจมีปัญหาเกี่ยวกับการสิทธิเสรีภาพของผู้ต้องขังหรือไม่ อย่างไร รวมถึงระเบียบคณะกรรมการบริหารศาลยุติธรรม ว่าด้วยการรักษาความปลอดภัย พ.ศ. 2550 ข้อ 21 (8) ที่กำหนดไว้ว่า ให้เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบระมัดระวังไม่ให้ญาติเข้าใกล้ชิดผู้ต้องขัง หรือส่งของให้ในระหว่างควบคุมตัวในศาลนอกห้องคุมขังโดยเด็ดขาด อันเป็นข้อกำหนดในลักษณะเดียวกัน

ประการสุดท้าย อาจจะมีปัญหาในเรื่องการควบคุมผู้ต้องขังออกไปปฏิบัติงานนอกเรือนจำซึ่งมีข้อน่าพิจารณาว่า ถ้ามีการหลบหนี จะถือว่าเป็นการหลบหนีที่คุมขังและสามารถใช้อาวุธตาม พระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ. 2479 ได้หรือไม่

ด้วยเหตุดังที่ได้กล่าวมาข้างต้น จึงเห็นเป็นการสมควรที่จะทำการศึกษาปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์เกี่ยวกับการควบคุมผู้ต้องขังภายนอกเรือนจำ เพื่อหาบทสรุปและแนวทางแก้ไข อันจะเป็นประโยชน์ทางวิชาการแก่ผู้ที่เกี่ยวข้องต่อไป

¹²รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2550, มาตรา 39 วรรคสอง และวรรคสาม.

¹³เรื่องเดียวกัน, มาตรา 40.

¹⁴เรื่องเดียวกัน, มาตรา 81 (1) และ (2).

2. วัตถุประสงค์ของการศึกษา

2.1 เพื่อศึกษาแนวคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับการควบคุมผู้ต้องขัง และวิวัฒนาการของการราชทัณฑ์

2.2 เพื่อศึกษากฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์เกี่ยวกับการควบคุมผู้ต้องขังนอกเรือนจำและประจำศาลในเขตกรุงเทพมหานคร

2.3 เพื่อวิเคราะห์ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าพนักงานราชทัณฑ์เกี่ยวกับการควบคุมผู้ต้องขังนอกเรือนจำและประจำศาลในเขตกรุงเทพมหานคร

2.4 เพื่อสรุปและหาข้อเสนอแนะแนวทางที่เหมาะสมในทางกฎหมายเกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าพนักงานราชทัณฑ์เกี่ยวกับการควบคุมผู้ต้องขังนอกเรือนจำและประจำศาลในเขตกรุงเทพมหานคร

3. สมมติฐานของการศึกษา

ด้วยการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์เกี่ยวกับการควบคุมผู้ต้องขังภายนอกเรือนจำมีปัญหาทางด้านกฎหมาย กล่าวคือ ตามพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ. 2479 และประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา จนทำให้เกิดข้อจำกัดและเป็นอุปสรรคต่อการปฏิบัติหน้าที่ ทำให้เกิดความไม่แน่ใจในกฎหมายว่าให้อำนาจไว้หรือไม่อย่างไร จนอาจส่งผลต่อการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าพนักงานราชทัณฑ์เกี่ยวกับการควบคุมผู้ต้องขังประจำศาลและนอกเรือนจำไม่มีประสิทธิภาพหรือไม่ถูกต้องตามกฎหมาย จึงสมควรให้มีการแก้ไข ปรับปรุงกฎหมายที่เกี่ยวข้องให้ชัดเจนเพื่อให้การปฏิบัติงานของเจ้าพนักงานราชทัณฑ์เกี่ยวกับการควบคุมผู้ต้องขังภายนอกเรือนจำถูกต้องตามกฎหมาย และเกิดประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ทั้งเกิดผลดีแก่ประชาชนและผู้ต้องหาหรือจำเลยตามเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ฉบับปัจจุบัน มาตรา 26 มาตรา 39 และมาตรา 40 ต่อไป

4. ขอบเขตของการศึกษา

ศึกษาถึงหลักทฤษฎีและแนวคิดการควบคุมผู้ต้องขัง วิวัฒนาการของการราชทัณฑ์ อีกทั้งศึกษาข้อกฎหมายตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2550 พระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ. 2479 ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ประมวลกฎหมายอาญา กฎกระทรวง ระเบียบ และวิเคราะห์ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์เกี่ยวกับการควบคุมผู้ต้องขังภายนอกเรือนจำ การศึกษาในครั้งนี้ไม่ศึกษาไปถึงกรณีการควบคุมผู้ต้องขังภายในเรือนจำและทัณฑสถาน

5. วิธีดำเนินการศึกษา

การศึกษาปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์ ประจำศาลในครั้งนี้ใช้การวิจัยเอกสาร (Documentary Research) เป็นหลักโดยทำการค้นคว้ารวบรวมจากเอกสาร สิ่งพิมพ์ต่าง ๆ ทั้งภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ ประกอบด้วย บทความ วารสาร งานวิจัย วิทยานิพนธ์ ตำรากฎหมาย เอกสารประกอบการสัมมนา ตำบลดทกฎหมาย สื่ออิเล็กทรอนิกส์ และเอกสารอื่น ๆ รวมทั้งการสอบถามจากผู้รู้และผู้ปฏิบัติงานในหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง

6. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

6.1 ทำให้ทราบถึงแนวคิดและทฤษฎีในการควบคุมผู้ต้องขัง และวิวัฒนาการของการราชทัณฑ์

6.2 ทำให้ทราบถึงกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์เกี่ยวกับการควบคุมผู้ต้องขังภายนอกเรือนจำ

6.3 ทำให้ทราบถึงปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์เกี่ยวกับการควบคุมผู้ต้องขังภายนอกเรือนจำ

6.4 เมื่อศึกษาถึงข้อมูลที่เกี่ยวข้องและดำเนินการวิเคราะห์กับปัญหาที่เกิดขึ้น
ก็จะใช้เป็นแนวทางในการแก้ไขปรับปรุงกฎหมายที่เกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่ของ
เจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์เกี่ยวกับการควบคุมผู้ต้องขังภายนอกเรือนจำให้มีประสิทธิภาพ
มากยิ่งขึ้นต่อไป